

Pusztaberki Napló

I. Évfolyam IV. Szám

2020. December

Karácsonyi köszöntő

A karácsonyi ünnepkörben, a közelgő karácsony alkalmából szeretettel köszöntöm Pusztaberki minden lakóját és újságunk minden olvasóját!

Ismét vége felé közeledik egy esztendő, elérkezett az adventi időszak. Advent a karácsonyra való lelki felkészülés, a várakozás, a reménység ideje. Nemsokára megszólal a karácsonyi csengő, amelynek hangja a család, a békesség és a szeretet melegét hozza el mindenkihez. Mindannyian tudjuk, hogy ez a karácsony más lesz, mint a többi. A koronavírus-járvány az egészségügyi szakemberek előzetes becslései és a kormányzati nyilatkozatok szerint az adventi időszakban, azaz várhatóan november végén és decemberben fog tetőzni, és még nem tudjuk pontosan, hogy milyen korlátozó intézkedések lesznek érvényben karácsonykor. Sajnos, ezt el kell fogadnunk, és ezzel kell a kis Jézus megszületésének napjára mindenkinek lelkileg is felkészülni. Gondolkozzunk azon, milyen más módokon teremthetjük meg az ünnep lényegiségét! Ahogy egyre több gyertya lobban lángra az adventi koszorún, úgy nőjön szívünkben a vágyakozás, a megértés az igaz szeretet iránt.

Az ünnepkör hangulatában figyeljünk jobban egymásra, és gondoljunk arra, mivel lephetnénk meg szeretteinket, azokat, akik fontosak számunkra. Advent időszakában próbálunk többet mosolyogni, békeszeretővé válni, és többször, sokkal többször igyekszünk megbocsátani.

Kedves Pusztaberkiek!

Engedjék meg, hogy az év végéhez közeledve **köszönetet mondjak mindazoknak, akik egész évben segítettek településünk fejlődését és az önkormányzat munkáját.**

Köszönöm a lakosságnak a különböző társadalmi munkákban nyújtott segítségét és aktív részvételét. Kívánom, hogy az elkövetkező esztendőben is az összefogás, az együtt gondolkodás, az egymás iránti tisztelet jellemezze hétköznapjaikat.

A Képviselő-testület és a magam nevében kívánok Önöknek szeretteik körében eltöltendő, áldott, békés szeretetteljes Karácsonyt, és valamennyi álmukat beteljesítő, egészséget hozó, békés, boldog Újesztendőt.

*Kurisné Nagy Bernadett
polgármester*

Kedves Lakosok!

2020-ban hangolódjunk együtt az ünnepekre!

Ebben az évben mi is szerveznénk a településünkön egy élő, és világító adventi kalendáriumot, ami több magyarországi településen már eddig gyönyörködtetett.

Hogy miről is van szó?

Minden nap másnak a kidíszített ablaka világít, az ablakdíszben meg kell jelennie az aznapi számnak. Ha pedig egyszer "kinyitotta" az ablakot a díszítő, akkor onnantól minden este "nyitva" kell lenni az utolsó napig, mert végül majd Szenteste egyszerre fog világítani az összes ablak. Az ablaknyitás azt jelenti, hogy fel kell díszíteni az ablakot, el kell helyezni az aznapi számot és kivilágítani.

Hogy melyik nap és hol található a sorszámossal ellátott kidíszített világító ablak? Az meglepetés!

Azt bizony az adventi ablak keresgélőknek kell majd Pusztaberki utcáin naponta felkutatni!

De természetesen a következő lapszámba készítünk belőle egy fényképes összeállítást. Nyertes, díjazott, első vagy épp második helyezett az itt nem lesz, mert ez nem egy verseny! 😊 Itt mindenki nyer, mind a díszítő, mind az adventi ablakkeresgélő, illetve az is, aki csak gyönyörködik egy-egy ilyen szépséges ablakban. Jelentkezni még lehet! A Hivatalban, telefonon 06 (35) 592-022, vagy a facebook oldalunkon üzenetben. Várjuk a jelentkezőket!

ÚJ PLÉBÁNOST KÖSZÖNTÜNK

Az Érsekvadkerti egyházközség – aminek filiája Pusztaberkli – életében és a plébánia vezetésében idén személyi változások történtek, miután Marton Zsolt megyéspüspök úr augusztus 1-jei hatállyal nyugállományba helyezte Lukács András plébános urat. Máthé György plébános urat – Gyuri atyát – pedig felkérte a plébánia vezetésére, egyúttal pedig kinevezte kíségető lelkésznek Kovács József atyát.

Gyuri atya! Isten hozta Pusztaberkiben, és áldás kísérije munkáját!

Őt ismerhetik most meg!

Életutam, röviden.

Mivel már a Vadkerti Harangok című egyházközségi lapban részletesen és hosszan adtam egy életutamat, úgy gondolom, hogy a Kedves Pusztaberkli olvasóknak egy rövidebb ismertetést adok. Ami megragadott itt, Pusztaberkiben az, hogy én is egy ilyen kis templom mellett nőttem fel, és hozzászórtam a kisebbségi egyházközségi élethez.

Gödöllőn születtem 1951. április 23-án. Szüleim komoly katolikus életet éltek. Persze könnyű volt templomba menni, mert egy udvarban voltunk a pusztaber-

ki templomával egy méretű, Jézus Szíve kápolnával, amit édesanyám nagybátyja épített 1928-ban. Az utcát és az egész környéket Blaha Lujzáról nevezték el, mert ettől a kápolnától, kb. egy kilométerre volt a jeles színész nő nyaralója. Gyermekkoromban még láttam az épületet. Mivel a kis kápolnánkat nagyon sok, és nagyon kiváló világi pap és szerzetes pap látta el, számomra nagyon meghatározó volt a papi életplédájuk. Nem véletlenül hívott az Úristen az Ő szolgálatára. 1969-ben érettségiztem, majd két évig voltam soros Baján. 1971-től öt évig tanultam Egerben. 1976. június 19-én, Vácott szentelt fel Dr. Endrey Mihály Püspök Úr. Rádon és Pencen négy évig voltam, majd Kiskunfélegyháza-Újplébánia következett, itt két évet szolgáltam, végül Budapestre, a XV. kerületbe kerültem, Rákospalotára, ahol öt évig voltam káplán. Tehát összesen 11 évig voltam káplán. Majd 11 évig Mogyoródon, 11 évig Vác-Deákvárott és végül 11 évig Szolnokon voltam plébános.

2020. július 1-vel vettem át Érsekvadkertet és Pusztaberkit, igaz csak augusztus 3-mal tudtam ténylegesen ideérkezni. Azóta itt élek és teszem a dolgomat. Volt az idén ősszel elsőáldozás, bémálás, és szinte minden vasárnap valami érdekes. Pusztaberkiben elértük azt, hogy a Váci Püspökség átadta a Pusztaberkli Önkormányzatnak a temetőt. Ez már évek óta szükséges lett volna, örülök, hogy a kezdeményezésem sikerrel járt, ez az első nagyobb méretű cselekedetem Pusztaberkiben, na persze ne hagyjuk ki a Pusztaberkli templomból való élő, egyenes adásban közvetített szentmisét sem. Örülök, hogy Pusztaberkli van, szívesen járok ide szentmisét tartani, vagy bármit tenni, ami az ottani közösségnek fontos. Fogjunk össze és akkor csodákra vagyunk képesek. Köszönöm a Polgármester Asszony és az ottani hívek figyelmes szeretetét. Éljen és gyarapodjon Pusztaberkli, de azért őrizze meg azt a csodálatos csöndet és nyugalmat, amit eddig megtapasztaltam ott.

Nagy tisztelettel és szeretettel:

*Máthé György
esperes, plébános*

Kovács József kíségető lelkész atyát a következő lapszámunkban mutatjuk be a kedves Olvasóknak!

KÖNYVTÁRI, INFORMÁCIÓS ÉS KÖZÖSSÉGI HELY tájékoztató

- a 484/2020. (XI. 10.) kormányrendelet értelmében **2020. november 11-től a könyvtár nem látogatható**, DE ennek ellenére nem kell könyvek nélkül maradnia a Kedves Olvasóinknak! Keressetek minket a 06 (35) 592-022 telefonon vagy személyesen. A könyvek átvételére a Polgármesteri Hivatal előtt kerülhet sor az egészségügyi előírásokat betartva.

- 2020. december 1-től a Nemzeti Művelődési Intézet és az Önkormányzat egy együttműködési megállapodás alapján, a Közművelődési Foglalkoztatási és Képzési Program keretében, **Mészárosné Nemes Melindát közművelődési asszisztens munkakörben** foglalkoztatja.

- Könyvbeszerzés előtt állunk, kéréseiket, könyv igényeiket jelezhetik a fenti telefonszámon.

ÉLŐ SZENTMISE KÖZVETÍTÉS EGY KIS TELEPÜLÉSRŐL

Településünk Pusztaberki kifejezetten kis település. Mégis voltak olyan erők ezen a településen, hogy a Katolikus Rádió és Kossuth Rádió közvetítsen már innét is szentmisét. Háromszor elbukott ez az alulról jövő kezdeményezés, míg negyedike megvalósult. Méghozzá igen jól. A szentmise közvetítése zökkenőmentes volt, és pont időben be is fejeztük, úgy ahogy illik. A szentmise után kb. 10 percre már felforrósodott a mobiltelefon. Egymás után érkeztek a gratulációk, Vácról, Szolnokról, de még Hollandiából is. Hollandiában dolgozik egyik szandaszőlősi barátom, Ő a messzi távolból is élvezettel hallgatta.

Néhány sms-t szeretnénk közreadni a Kedves Pusztaberki olvasóknak, hogy lássák az élő szentmise közvetítés közvetlen reakcióit:

"Gyuri Atya! Örömmre szolgált hallani Téged a rádión keresztül. Nagyon felemelőek voltak a gondolataid. Köszönet érte, hogy hallhattalak élőben. Üdvözlettel: Majzikné Edit, Szolnokról."

"Kedves Gyuri Atya! Köszönjük a gyönyörű szentmisét a Pusztaberki Szent Mihály templomból, és a szépen bemutatott, Mikszáth Kálmán a "jó palócok földjéről", a festői Cserhát alól, amely Püspökhatvanig elér, ahol nyugdíjasként kijöttünk Vácról a férjemmel. Nagy örömmre szolgált hallani hangodat és a szép prédikációt. Isten áldása kísérelje szent papságodat, jó egészséget, szeretettel: Pintérné Marika, volt Ekif dolgozó és férje Pista."

Most a leveleket ismertetem:

"Tisztelt Máthé György esperes, plébános Atya! Október 18-án, a Kossuth Rádióban mondott szentmisén elmondott szentbeszédét hallgattam és nagyon örültem neki. Kár, hogy a távolság miatt nem tudom személyesen is, többször meghallgatni szentbeszédeit. Isten áldja meg összeszedett, minden fontos dologra kiterjedő beszédét. Kívánom, hogy a Jóisten tartsa meg jó egészségben, hogy másoknak is sokáig tudjon erőt adni szép beszédeivel. Tisztelettel: Novotny Ivánné Terike, Pécsvárad."

"Tisztelt Máthé György prépost Úr! Bocsi a zavarásért, Börzsöny - Cserhát ölelésébe épült Szent Mihály templomból "bearanyozta" a vasárnapomat, a misszió - küldetés; "Jézus munkatársának hív bennünket!" ... A mise alatt sűrűn jegyzeteltem; lelket építő, gyönyörű gondolatai hatottak rám, az éter hullámain át. Köszönöm és gratulálok a Királyok városából, Székesfehérvárról. A hívő és jóakarátú emberek nevében, nagy tisztelettel: Könnyű Vilmosné, Mucus."

És az utolsó levél a következőket tartalmazza:

"Tisztelt Esperes Úr! Az elmúlt második vasárnap óta készülök írni, de mindig elmaradt. Hallgattam a szentmisét a rádión Pusztaberkiből - a koronavírus miatt házi őrizetben vagyok - akkor azonnal akartam megírni, hogy a szentmise és az ön beszéde valami csodálatosan fölemelte a lelkemet. Sajnos, ilyen nagyon ritkán hallani. Ezért hálás köszönetemet fejezem ki és kérem a Jóistent, hogy Önt és az egész egyházközséget segítse és áldja meg, Csepinszky Mária, Piliscsaba."

Mindezekért az Úristennel legyen hála! Köszönöm a Polgármester Asszonynak és minden segítőnek, akik bármivel is hozzájárultak ehhez az élő rádiós szentmise közvetítéshez!

Máthé György esperes, plébános

Köszönjük a szervezők és a közreműködők segítségét.

Képen balról jobbra:
Simonits Lajos,
Brindza Sándor,
Kurisné Nagy
Bernadett, Máthé
György, Csatári Tibor,
Darázs Gábor, Dósa
Róbert.

A szentmise
közvetítés hanganyaga
a www.pusztaberki.hu
oldalon elérhető.

Önkormányzati Hírek

Képviselő-testületi ülést 2020.10.13-án tartottunk, melynek első napirendi pontja az Önkormányzat 2020. évi költségvetésének módosítása volt. A Képviselő-testület az önkormányzati feladatok ellátására 39 921 602 Ft előirányzatot hagyott jóvá. Év közben a felmerült többletfeladatok biztosítására pótelőirányzatok kerültek átvezetésre. Ezek a tételek az előirányzatok módosítását indokolják, melynek alapján az önkormányzati rendelettel jóváhagyott eredeti előirányzat 40 534 485 Ft-ra módosult.

Következő napirendi pontban a Képviselő-testület megtárgyalta az önkormányzat **2020. I. félévi gazdálkodásáról szóló tájékoztatót**. A féléves gazdálkodást értékelve elmondható, hogy az önkormányzati kötelező és önként vállalt feladatok ellátásához, a folyamatos működéshez szükséges pénzeszközök mindig rendelkezésre álltak, likviditási nehézségek nem voltak. Önkormányzatunk pénzügyi helyzete a számok tükrében stabilnak mondható, ezt támasztja alá a pénzforgalmilag teljesült bevételek és kiadások pozitív egyenlege is. A továbbiakban is fő célunk a feladatellátás színvonalának és a gazdálkodás biztonságának megtartása.

A továbbiakban az TOP-os pályázat - „Orvosi rendelő felújítása Pusztaberki községben” elnevezésű projekt kapcsán – „projekt- és pénzügyi menedzsment” tárgyában beérkezett ajánlatok elbírálása történt, majd a Testület döntött a víziközmű vagyon állami tulajdonba történő átadásáról, mely folyamata már 2017-ben elkezdődött. **Ezt követően Kapás Ildikó jegyző tájékoztatta a képviselő-testületet, hogy a 2020. augusztus 18-i ülésén elfogadott közművelődési rendelet tervezetét a Nemzeti Művelődési Intézet Nógrád Megyei Igazgatója véleményezte.** A képviselő-testület a vélemény és a javasolt módosítások megtárgyalása után elfogadta a 8/2020. (X.19.) számú önkormányzati rendeletet a közművelődésről.

Az Egyebek napirendi pontban a testület tájékoztatót kapott arról, hogy a szociális tűzifa pályázaton nyert 16 m³ tűzifát az Ipoly Erdő Zrt. Romhányi Erdészettől vásárolja az Önkormányzat.

A Vörösharaszti út külterületi szakaszának kitaraktási munkáival kapcsolatban korábban volt már egy ajánlatunk, de most egy másik vállalkozó ajánlatának megtárgyalását követően döntés született a terület kitaraktásáról, és mint egy sétáló-pihenő tanösvény kialakításáról. A Képviselő-testület felhatalmazta a polgármestert a kitaraktásra vonatkozóan a vállalkozói szerződés aláírására.

A képviselő-testület a további napirend tárgyalását zárt ülésen folytatta, ahol a Közművelődési és Közösségkapcsolati - Közösség-szervező munkakör betöltésére kiírt pályázat elbírálása történt. Pusztaberki Község Önkormányzat Képviselő-testülete a közösség-szervező munkakör betöltésére Mészárosné Nemes Melinda (2658 Pusztaberki, Petőfi út 13.) pályázatát fogadta el.

2020. október 29. napján tartott képviselő-testületi ülésünk rendkívüli ülés volt. A Zöld Híd Nonprofit Kft. a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási feladatok 2018. október 31. napjától a katasztrófavédelem határozatával elrendelt, az egyes közszolgáltatások ellátásáról és az ezzel összefüggő törvénymódosításokról szóló 2013. évi CXXXIV. törvény szerinti szükségellátás útján látja el. A szükségellátás 2020. október 31. napjával megszűnik, ezen időpontra biztosítani kell a közszolgáltatás visszaállításához szükséges új közszolgáltatási szerződés megkötését. A Képviselő-testület **felhatalmazta a polgármestert, hogy Pusztaberki Község Önkormányzata nevében a közszolgáltatási szerződést a Zöld Híd B.I.G.G. Környezetvédelmi és Hulladékgazdálkodási Nonprofit Kft. és a DTKH Duna-Tisza közti Hulladékgazdálkodási Nonprofit Kft. konzorciumával, mint közszolgáltatóval megkösse.** Ez a hulladék elszállítás tekintetében a lakosságot nem érinti a közszolgáltatás továbbra is biztosított.

Következő napirendi pontban a Képviselő-testület úgy döntött, hogy az illegális hulladéklerakók felszámolása érdekében a „Tisztítsuk meg az Országot!” projekt 2020. év I. ütem nyilvános pályázaton az Önkormányzat el kíván indulni.

*Kurisné Nagy Bernadett
polgármester*

Polgármesteri tájékoztató

Európa-szerte berobbant a koronavírus-járvány második hulláma, mely világosan látszik a fertőzöttek számának emelkedéséből. Mint azt talán sokan tudják, az ősz folyamán településünkön is megjelent a koronavírus. Igazoltan pozitív eset is volt, mire ezeket a sorokat olvassák valószínűleg további esetek is lesznek. Fontos, hogy ne stresszeljünk vagy pánikoljunk, de az is, hogy ne vegyük fél vállról a járványt. A maszk viselése és a további szabályok betartása nem csak magunk miatt, hanem a környezetünk, családjunk miatt is

fontos. Így tekintsünk a szabályokra és ne úgy, mint felesleges korlátozásokra vagy kellemetlenségre.

Aki úgy érzi, hogy a következő időszakban az egészségi állapota miatt nem szeretne kimozdulni otthonról, vagy ismer bárkit, akinek szüksége lenne segítségre, annak természetesen az Önkormányzat most is biztosítja a bevasárlás, gyógyszerkiváltás és az egyéb ügyintézéshez a segítséget. Ha bárki igényelné, kérem, hívja a Polgármesteri hivatal 06 (35) 592 022 vagy Majoros Tibor falugondnokot Tel.: 06 (30) 367-3313.

Karácsony története az ókortól.

Karácsony a szeretet, a béke, a család és az otthon ünnepe. A keresztény egyház második legnagyobb ünnepe a húsvét után, melyen Jézus Krisztus születését ünnepeljük. De nem mindig volt ez így. Mikortól karácsony a karácsony? Karácsony története az ókortól napjainkig.

Miért ünnepeljük akkor december 25-én a karácsonyt, és mi köze van a pogány római Szaturnáliához?

• Kezdetben a december 17-25-ig terjedő időszakban az ókori római pogányok szaturnália ünnepét tartották. Ezen a törvények nélküli héten a római bíróságok bezártak, és senkit sem büntethettek meg a vagyontárgyak megrongálásáért, vagy testi sérülések okozásáért. Az ünnepség azzal kezdődött, hogy a hatóságok kiválasztották a "római nép ellenségét", aki a "Káosz Urát" képviselte. Minden római közösség kijelölt egy áldozatot, akit pazar ételekkel és más finomságokkal kényeztettek

egész héten át. Az ünnepség zárásaként, december 25-én a római hatóságok, hogy megsemmisítsék a sötétség erőit, brutális kegyetlenséggel meggyilkolták ezeket az ártatlan nőket és férfiakat.

• Az ókori görög író és költő [Lukiánosz](#) egyik művében leírja, hogyan zajlott akkoriban az ünnepség. Az emberáldozatok bemutatása mellett sok más szokást is megemlít: nagymértékű ivászatról, ember alakú sütemények fogyasztásáról, házról házra járó, meztelenül éneklő emberekről, valamint erőszakról és más szexuális visszaélésekről is beszámol.

• Az [i.sz.](#) 4. században a keresztény vezetők megpróbálták importálni a Szaturnália ünnepét, hogy ezzel kedvezzenek a pogány tömegeknek.

• Sokakat sikerült a kereszténységre téríteniük azzal, hogy megígérték, keresztényként is ünnepelhetik majd a Szaturnáliát. A probléma csak az volt, hogy semmi kereszténységgel összeegyeztethető nem volt Szaturnália ünnepében. Ennek kiküszöbölésére a keresztény vezetők december 25-ét kinevezték Jézus születésnapjának.

• Kevesebb sikerrel jártak, mikor finomítani szerettek volna a Szaturnáliához köthető szokásokon.

• Cserébe azért, hogy a kijelölt időpontban megemlékezzenek a Megváltó születésének évfordulójáról, az egyház hallgatólagosan beleegyezett, hogy többé-kevésbé a megszokott formában megtartsák az ünnepeket

• A legelső karácsonyokat tehát italozással, szexuális kicsapongással, nyilvános meztelen énekléssel (a kántálás korai elődjével) ünnepelték.

• A korai keresztények, akik elsőként tartották karácsony ünnepét december 25-én, nem gondolták, hogy Krisztus abban a hónapban született volna, de mivel a pogányok Szaturnáliája is akkor volt esedékes Rómában, a pogány ünnepet kereszténnyé alakították át.

• Massachusettsben 1659 és 1681 között a konzervatív közösségek pogány eredete miatt be is tiltották a karácsonyt, és az ünneplése törvényellenes cselekedetnek számított. Ennek ellenére mégis mindig megünnepelték, és a legtöbb keresztény máig tartja karácsony ünnepét.

• Később a római császárkorban december 25-én ünnepelték Mithrász és Sol Invictus (legyőzhetetlen nap) születésnapját, amelyen kötelező volt a részvétel. A keresztények számára az jelentette a kiutat ebből, hogy ugyanebben az időpontban ünnepelték meg Jézus születését.

• A kereszténység engedélyezése és elterjedése után aztán hivatalos ünneppé nyilvánították Jézus Krisztus születésnapját. A dátum lefixálása rengeteg vitával járt. Végül azért döntöttek mégis a december 25-e mellett, hogy ezzel ellensúlyozzák a korábbi pogány ünnepet, és új, vallási tartalommal töltötték meg azt.

Karácsony története az újkortól

A XVI. századtól a reformáció új tartalommal töltötte meg a karácsonyt. Korábban főleg csak a templomokban tartották az ünnepeket. A Biblia elterjedésével azonban az ünnepi szertartások elkezdtek beszivárogni az otthonokba is. Ekkortájt terjedt el a karácsonyfa-állítás szokása is. Első körben, Németországban az evangélikusoknál, majd fokozatosan egész Európában, és a kivándorlóknak köszönhetően Amerikában is. Kezdetben gyümölcsökkel és édességekkel díszítették a fát, majd ezeket váltották fel az üveg díszek.

Karácsony története – akadályok Magyarországon

Magyarországon a szocializmus ideje alatt igyekeztek karácsony ünnepének vallásosságát tompítani, eltörölni. Több eszközzel is próbálkoztak:

- éjféli misén részt vevőket besúgták;
- hivatalos nyelvezetben fenyőünnepnek nevezték át a karácsonyt;
- ekkor nevezték át advent 3. és 4. vasárnapját ezüst- és aranyvasárnapra;
- ajándékhozó Jézuska és Mikulás helyett pedig Téalapó alakját erősítették.

A karácsonyi ünnepkör szokásai Palócföldön

Palócföldön a Luca napi népszokások máig divatban vannak. Általában gyerekek járnak párban házról-házra, úgy mondják „lucázni”. A háziaknak jó kívánságokat mondanak, melyek általában a ház körül tartott állatok termékenységével vannak kapcsolatban. " Csikós legyen a lovuk, malacos a disznajuk!" De gyakori, hogy az eladó lányoknak vőlegényt, a ház népének pedig egészséget kívánnak. A házigazda almával, körtével dióval viszonzza a jó kívánságokat.

Karácsony böjtjén (azaz 24-én) a palócok, lévén általában római katolikusok, szigorúan tartják a böjtöt, azaz húst nem esznek, de nem ritka, hogy napnyugtáig egyáltalán semmilyen ételt nem vesznek magukhoz. Délután a faluban gyerekek viszik házról-házra a megszentelt ostyát, amelyet mindig a kántor felesége süt a híveknek, a háziak pedig pénzt adnak érte. A karácsonyi asztalra böjtös ételek kerülnek általában lencseleves, mákos tészta. Kitüntetett szerepe van az étkezésnél a piros almának (mely az élet és az egészség szimbóluma), a diónak és a fokhagymának, melyeknek rontást űző erőt tulajdonítanak, illetve a méznek, mely az élet édességét jelképezi. Az asztalra kerül a megszentelt ostya is. Még a legszegényebb hazáknál is elengedhetetlen volt az étkezés megkezdése előtt az édes pálinka (mézes pálinka) fogyasztása, illetve a karácsonyi kalács, anélkül elképzelhetetlen a karácsonyeste. Az asztalt általában két abrosszal borították le, az elsőre szórtak még búzaszemeket, a jó termés reményében,

erre került a második, a díszesebb abrosz. Karácsonyfát ritkán állítottak, volt, hogy a környéken elterjedt boroviczka fenyőt (borókát) vitték a házba és a gerendáról lelógatták, de az sem volt ritka, hogy a még zöldellő muskátlit vagy gyümölcsfáról vágott ágakat díszítettek fel piros almával, színes papírral, dióval. A betlehemezés vagy Palócföldön az "ámenbódogozás" volt szokásban. Az ámenbódogozók az ablak alatt énekeltek karácsonyt és a kisdedet dicsőítő énekeket, fémlemezekkel díszített csörgő botot hordtak magukkal, hogy a gonosz szellemeket távol tartsák a háztól. A háziaktól cserébe ajándékot kapnak. Katolikus vidékről lévén szó, az éjféli misére mindenki elment, a vacsora és a mise közötti időt általában csendes imádkozással töltötték.

A családok egymást csak István napkor látogathatják, 24-én ez nem illő. Az Istvánokat tréfás versekkel, rigmusokkal köszöntötték.

A palóc karácsonyi asztal

Régen karácsonyböjtjén (december 24.) egész napos böjt volt. Az Ipoly menti falvakban azzal hitegették az éhes gyerekeket, hogy ha egész nap nem esznek, megláthatják a zöld tyúkot (volt, ahol az arany tyúkot) az asztal alatt. Így a nap várva várt legfőbb eseménye a vacsora volt, amely szertartásosan zajlott.

Az asztalt a vacsora előtt ünnepélyesen előkészítették. Karácsonyi abrosszal terítették le. Csak a legnagyobb ünnepeken használtak abroszt, a karácsonyi abroszt, melynek színe és díszítése is általában fehér volt, csak karácsonykor használták (úgy tartották, hogy mosással az abrosz varázs ereje elvész). A megterített asztalra készítették a szegetlen (a család együtt maradását szimbolizáló) karácsonyi cipót vagy kalácsot és az összes ételt, italt. Az asztalra vagy az alá kerültek a termények, a gazdasági eszközök és a karácsonyi szalma.

A karácsonyi asztalra tett ételeknek, italoknak varázserőt, szakrális telítettséget, a tárgyaknak is mágikus erőt tulajdonítottak. A bőség volt hivatott biztosítani a következő évre az áldást a házra és valamennyi lakójára, valamint, hogy termékeny legyen a következő év és a család bőségben éljen. Az első falatot az asztal szélére tették a halottnak, ez a hagyomány jóval a kereszténység előtti időkre vezethető vissza. Vacsora közben is mindenből tettek félre egy keveset, ez volt a karácsonyi morzsa.

Boldog Karácsonyi ünnepeket kívánok minden kedves olvasónak!

Podlovics Zsolt

OKTÓBER 23. — A SZABADSÁG NAPJA

A koronavírus-járványra való tekintettel, valamivel kevesebben, de azért szép számmal jelentek meg az érdeklődők a megemlékezésen, mely a Himnusz közös eléneklésével kezdődött, majd Kurisné Nagy Bernadett polgármester asszony ünnepi beszéde következett. Ezt követően Fülep Tímea előadásában egy verset hallgathattunk meg. Az ünnepi beszéd és a vers után koszorú elhelyezése történt az emlékműnél, majd rendhagyó módon a jelenlévők mécseseket gyűjtöttek az emlékmű körül.

Október 23-i programunk a Szózat közös éneklésével záródott.

Köszönjük, hogy eljöttek és együtt emlékeztünk '56 hőseire!

Életem és Pusztaberki...

Beszélgetés Glózik István bácsival

Glózik István bácsi jövő hónapban már a 82. születésnapját fogja ünnepelni, ő azon kevesek egyike még, akik Pusztaberkiben látták meg a napvilágot. Nagyon sokat nevetett, míg mesélt – és nagyon sokszor szaladt tele a szeme könnyel... Azt hiszem, talán ezek a mondatok jellemzik őt a legjobban: „*Úgy érzem a mai napig is, hogy szeretek dolgozni. Nemhogy szeretek, hanem azt mondom: csinálni, gyerekek, csinálni, csinálni, ha bírjuk, mindent meg kell fogni, és csinálni kell, hogy valamire haladjunk!*”.

– 1938.11.24-én születtem Pusztaberkiben – kezdte a történetét Pista bácsi. – Olyan szorgalmas szüleim voltak... sokszor, hogyha rájuk gondolok, kihullnak a könnyeim. Csak azt mondták: „*a munka, a munka, fiam, meg a föld!*”. Volt a szüleimnek 20 hold földje, meg lovak, tehén, sertés, birka, minden! Gyerekkoromban a tehenekkel ki kellett járni a legelőre, mert nem volt pásztor. A kezdet-kezdetén a libákat bízták rám, azokat is ki kellett hajtani legelni. Úgy mondanám, hogy nagyon-nagyon el voltunk foglalva. Amikor a földön nem lehetett dolgozni, akkor az állatokkal foglalkoztunk. Vagy napközben kint, a földön dolgoztunk, utána pedig el kellett látni az állatokat: etetni, itatni, almozni... Sok volt, sok volt. Sokszor, ha rá gondolok, azt mondom: hej, ezek a mai gyerekek nem tudják, hogy a mi korunkban mennyit kellett dolgozni egy ilyen kisgyerekeknek is.

– Iskoláimat Pusztaberkiben végeztem, a nyolc osztály után szerettem volna még tanulni, de a szüleim mondták: „*jaj, fiam, ne hagyjál itt minket!*”. Mert itt abban a sok-sok földben állandóan volt munka. A korombeli fiúk játszottak, télen kártyáztak, meg ez, meg az, én meg mindig el voltam foglalva. De hála Istennek bírtam is, meg akartam is, én a mai napig meg nem állok! Van két kertem, elől-hátul, vannak tyúkjaim, csirkéim, nyulaim, disznóim, ezeket mind el kell látni, foglalkozni kell velük.

– Persze, az emberek mostanában is dolgoznak, de majdnem mindenhol vannak gépek, és gépesítve van minden. Ott kell lenni, figyelni kell, de ég és föld, amikor még mi dolgoztunk. Amikor a mezőn kellett aratni, kaszával, nem volt kombájn! Óh, Istenem, ahogy visszagondolok... lekaszálni, marokba szedni, „*fékeresztbe*”* összerakni, kazalba behordani, jött a cséplőgép, beállt, lecsépelni... az iszonyat volt! Nem, nem iszonyat: akkor az volt, és kész. És aratás után ki kellett menni a tarlóra, és minden leesett kalászt összeszedni és csokorba kötni! Most meg jön a kombájn, learatja, ami meg ott marad... a fele, vagy a negyede... nem számít.

– A II. világháborúról annyira emlékszem, hogy amikor itt voltak az oroszok, hozzánk is beszállásolták magukat, és tudták, hogy az édesapánk a fronton van.

Engem meg az egyik orosz tiszt felkapott a földről, és azt mondta nekem: „*most már én leszek az apukád!*”. Engem meg nem tudom, mi szállt meg, de erre úgy pofán vágtam, hogy azonnal kapott a fegyvere után! Le akart löni... hát így mondom, hogy le is lőtt volna a marhája... úgy fogták le a többiek.

– Édesapám mesélte, hogy a hadifogságból próbált megszökni, ami miatt ki akarták végezni, de végül is csak hazajött. Nagyon szorgalmas ember volt, nem törte meg a háború. Voltak lovaink, három is, meg tehének, kedveltem őket. Volt földünk, vettek is hozzá, mert a föld volt a mindenük a szüleimnek: „*fiam, a földből élünk meg!*”. De manapság már, ha visszagondolok, úgy vélem, hogy a földből nem lehet úgy megélni, hogy gyarapodjon az ember. Mert csak dolgozunk, jön az aszály, kiszárad a termés, ha meg sok eső jön, elrohad minden. Konkrétan a földre nem lehet alapozni: ez egy lutri.

– 1958-tól 1960-ig voltam katona, Tatán, harckocsit vezettem, meg hát amit kellett. Hogy sok régi harckocsizó van a faluban? Igen, igen, a Jani is az, a Gubis. © A katonaság alatt... mert haza nem nagyon

engedtek, állandóan készülségben kellett lenni... felhívtak ott a szüleim, hogy „fiam, mit csináljunk? Ezek azt akarják, hogy beálljunk a téeszbe!”. Apámat szinte meghurcolták, amiért nem állt kötélnek. „Pista bácsi, be kell állni!” – mondták neki. „Én nem dolgozom senkire!” – válaszolta ő, mert kemény egy ember volt. Senkit ki nem használt, de senkinek nem is szolgált. „Én magamnak akarok mindent csinálni!” De addig üldözték, hogy végül csak be kellett állni...

– ’63-ban úgy döntöttem, hogy én nem akarok a téeszbe beállni, az nem lesz jó nekem, inkább felmegyek Pestre, sofőrnek. A II-es számú Volánhoz kerültem, ami akkor még nem is Volán volt, hanem TEFU-nak* hívták, és pótos szerelvényvel jártam az országot. Két hétig segédvezető voltam egy idősebb sofőr mellett, aki két hét után szólt a főnökségnek, hogy „erre a gyerekekre már rá lehet bízni egy kocsit, mert mindent jól csinál!”. Kaptam egy rossz Csepel autót, azzal mentem. Jártam az országot, Nyíregyházától Szombathelyig, nagyjából hárommillió-ötszáz ezer kilométert vezettem*, amíg sofőrködtem. Balesetem nem volt soha, mindig nagyon vigyáztam. Kedveltem is a vezetést, mert többet lát az ember. Bár pakolni, rakodni is kellett, de az ember megy erre-arra, ezt lát az ember. Kedveltem.

– 1964-ben vettünk Dunakeszin egy kis házikót. Onnan jártam be Pestre dolgozni. Közben minden hétvégén, minden szombat-vasárnap jöttem le ide Pusztaberkibe, mert a szülőknek segíteni kellett.

Kemény volt! Visszagondolok: hogyan is bírtam?! ’64-ben vettem egy Danuviát, és azzal jártam be Dunakeszről Pestre dolgozni, télen-nyáron. 1967-ben vettem egy új Wartburg-ot, 70.000 forintba került, körülbelül, utána már azzal jártam be a munkahelyemre.

– 1969-ben nősültem, 1981-ben született Tamás fiam, aki Dunakeszin lakik, a régi házunkban. 1983-ban született Ildikó kislányom, 1988-ban a Csabi fiam.

Nagyon szorgalmas, jó gyerekek, nagyon szeretem őket. Négy unokám van, mind a négy kislány. ☺

Danuvia DV 125 – Budapesten, a zuglói Danuvia Szerszámgépgyárban 1957-66 között gyártott motor-kerékpár-típus neve. Utazósebessége kb. 70 km/ó.

– ’93 végén megszűnt a munkahelyem*. 55 éves voltam, majdnem elkezdtem sírni: „most mi lesz velem? mihez kezdek?”. El akartam helyezkedni, de annyi idősen már nem vettek sehohol fel. Akkor az édesanyám szólt, hogy „fiam, gyere haza, gyere!”. Én meg 1994-ben hazajöttem, Pusztaberkibe, és itt ragadtam végleg. Itt élek most a régi családi házban, mert ezt a portát sajnálnám eldobni, nincs szívem hozzá, hogy elhagyjam, eladjam.

– Itthon is nagyon-nagyon sokat dolgoztam. Arra nem lehet alapozni, hogy „majd lesz valahogy”! Ha az ember nem akar valamit csinálni, akkor abból nem lesz semmi! De ha akarom, akkor valami majd csak lesz belőle! Úgy érzem a mai napig is, hogy szeretek dolgozni. Nemhogy szeretek, hanem azt mondom: csinálni, gyerekek, csinálni, csinálni, ha bírjuk, mindent meg kell fogni, és csinálni kell, hogy valamire haladjunk!

Nagyon szépen köszönjük a beszélgetést István bácsinak!

Az újság szerkesztőiként úgy érezzük, hogy a beszélgetésben elhangzott szavak, kifejezések némelyikéhez nem árt némi magyarázatot fűznünk, ezeket a szavakat a szövegben *-gal jelöltük meg.

„**fékereszt**”** – Aratáskor a levágott gabonát kévébe rakták. A kévébe kötött szálas gabona meghatározott rendben és formában a tarlón történő összerakását nevezzük kéverakásnak. Célja a kévéket úgy csomókba (fékereszt) szedni, hogy a kalászkok kiszáradása biztosítva legyen, és a meghatározott kéveszámú csomókkal, mint egységekkel, a termésmennyiséget számolni lehessen. A csomókba rakott kévék megnevezése igen változatos és nagy táji különbségeket mutat: kereszt (Tiszántúlon, Ny-Dunántúlon, Kisalföldön, ÉK-i Felföldön), csomó (Duna-Tisza közén, a Felföld középső

részén), kepe (Közép- és É-Dunántúlon), kalangya (D-Dunántúlon, Erdélyben).

A sarlós aratás időszakában 15 kéve egy csomó (*fékereszt*). Két csomó adott egy keresztet, két kereszt alkotta a képét (60-as).

Kereszt (kepe, kalangya) – a rendre vágott és felkötött gabona kévéből rakott alakzat. A legalsó, az ún. mesterkéve kalászait behajtották, hogy föl ne nedvesedjék és erre raktak, kereszt alakban, kalással befelé 4x4 további, ún. vállkévét. A legfelsővel, az ún. papkévével fogatták le az egész képét. A viaszérésben (gabonák érési fokozatai) aratott gabona a keresztben "fújta ki magát", azaz csépelhetővé száradt.

„TEFU”* – 1948-ban megkezdődött a közúti közhasznú autóközlekedés teljeskörű kialakítása. Létrehozták a MÁVAUT Autóbuszközlekedési Nemzeti Vállalatot, majd a Teherfuvarozási Nemzeti Vállalatot (TEFU NV). A két, országos feladatokat ellátó vállalatot 1953-ban decentralizálták és megalakult mintegy 80, területileg számozott, személy- és áruszállítási feladatot ellátó autóközlekedési vállalat (AKÖV). Ezek munkáját kilenc Autóközlekedési Igazgatóság (AKIG) irányította.

1948 novemberében a MÁVAUT és a Győri

Közlekedési Kft. tehergépkocsi fuvarozás részlegéből megalakult a TEFU NV. A TEFU 1949-ben már 557 darab gépes és 68 darab pótkocsival állt a fuvarozatók rendelkezésére. (1950-ben az a szám 1589 gépes és 198 pótkocsi.)

MÁVAUT – Magyar Államvasutak Közúti Gépkocsi Üzeme (Alakult: 1935)

A VOLÁN TRÖSZT, illetve az 1-24-ig számozott VOLÁN vállalatok 1970-ben jöttek létre.

„nagyjából hárommillió-ötszáz ezer kilométert vezettem”* – viszonyításként: Pista bácsi ennyi vezetett kilométerrel több, mint **nyolcvanhétszer** (pontosan: **87,336**) kerülte volna meg a Földet az Egyenlítő mentén. (*Az Egyenlítő hossza: 40.075 km.*) És ez „csak” az, amit tehergépkocsival levezetett. Volt motorke-rékpárja, és 1967 óta személygépkocsija is van: ott is gyűltek szépen a kilométerek. ☺

„’93 végén megszűnt a munkahelyem”* – 1993 végén a Volán Tefu Rt.-t privatizálják: 1994-ben Wáberer György és barátai 540 millió forintért megvásárolták.

Szántó Tibor

Szeretettel köszöntjük a Szépkorúakat!

Rendkívüli időket élünk! Amikor legutóbb találkoztunk az előző Idősek napján nem gondoltuk, hogy az idei évet a Koronavírus elleni védekezés fogja beárnyékolni. Ebben az évben az szokásos összejövetelünk is elmaradt. Tudom, sokaknak csalódás, hisz minden évben egy nagyon jó hangulatú estét tudtunk együtt tölteni. De most a biztonság az első! Köszönöm

a nehéz időkből tanúsított fegyelmezett magatartásukat! Kérem, a jövőben is bátran forduljanak hozzám, ha megoldandó problémájuk, vagy javaslatuk van. Amennyiben további korlátozó intézkedésekre kerülne sor és segítséget szeretnének kérni bevásárlás vagy gyógyszerkiváltás tekintetében, jelezzék az Önkormányzati Hivatalban!

Őszinte szeretettel és tisztelettel kívánom, hogy derűsen és jó egészséggel, a család nyújtotta örömmel töltsé a pihenés éveit településünk minden szépkorú lakója!

Idősek napja 2019 képei

Nagy Zoltán emlékezete (1884–1945)

Nagy Zoltán – A pásztor (részlet)

I.

Ki tette azt, hogy legyek én
Pásztor a vadon rejtekén?
Ki az a hatalmasabb nálam,
Gazdám, akit még sose láttam?

Zord rétek szűrös szőnyegén
Legel szorongás, vágy, remény,
Száz vad kiméra öklelő
Búsa fejével fut elő.

Elhagyott sziklás hegytető
Félelmes borús etető
S hajtom őket, ha itt az óra,
Szívem véreire itatóra.

Leskődnek kányák és sasok,
A gondok gonosz farkasok.
Nem véd meg rejtek, völgy se hegy se,
Csengős bárányom nincs már egy se.

Leront a bércről a vihar,
Nyögök, mint szélben az ihar,
Galy rámsuhint és tép a tüske,
Kormoz a lángoló nyár füstje.

Ki tett pásztornak engemet?
Ki szabta meg a béremet?
Ki alkudta: naponta ostor,
Végén nehéz szív, könnyű bocskor?

Két évvel ezelőtt Bernecebarátiba kirándultunk a családommal. A Nagyboldogasszony-templom tövében, a Kemence-patak fölött, van néhány borospince, és az egyiknek egy vers van a korlátjába faragva, ami nagyon megérintett. Így fedeztem fel magamnak **Nagy Zoltánt**.

Késői megismerés volt ez, nem büszkélkedhetek vele, de – talán mentségemre szóljon – az irodalmi élet, a könyvkiadás mindent megtett azért, hogy ne is találkozhattunk soha Nagy Zoltán költészetével.

Életében mindössze három kötete jelent meg: *Hónapos szobákból* (1907), *Csend! Aranymadár!* (1913), *Elégiák* (1923) – halála után pedig kettő: *Álmomban zene* (1947), *Ének a magasban* (1962). 1962 óta pedig semmi...

Gondolhatnánk: talán azért nem tudunk róla, talán azért nem jelentek meg kötetei, mert nem volt „elég jó” költő. De ne gondoljunk ilyet elhamarkodottan.

Nagy Zoltán a **Nyugat** írói közé tartozott: **Babits Mihály**, **Tóth Árpád**, **Füst Milán** nagyon jó barátai voltak, és maguk közé valónak, magukkal egyenrangúnak tartották. **Babits Mihály** „*A testvér-költő*” címmel írt róla tanulmányt – temetésén **Füst Milán** búcsúztatta. Versei a **Nyugatban** jelentek meg, és rosszat senki nem mondott róla soha.

„*A Nyugat legádázabb ellenségei sem lövik mérgezett nyilait Nagy Zoltánra. Nincs támadási felülete.*” (**Hegedűs Géza** – író, költő, kritikus, egyetemi tanár – **Irodalmi arcképcsarnok**)

Nagy Zoltán – Aludj... (részlet)

Aludj! Ereszd le már szemednek
Két függönyét: a színjátéknak vége
S a Néző ül az elsötétült űrnek
Terébe veszve s percre még mereng...
Lelked kapuit fedje csend, sötét
Párnázott ajtó, mely mögött opálos
Tompított fényben mélez még a Bánat
S elültek már a fáradt illatok...
A gondolatról vedd le már a jármot
Mit hordott görnyedőn, napestig szántva

A gond sötétcserején. Tétován
Hadd menjen, meg-megállva, mint ha fáradt
Ökör legelve ballag s dombtetőn
Megáll és íves szarvát hátrahajtvá
Az est kékjébe bögi bánatát...

Aludj, bocsásd el már a mát, ne fogd
Oly görcsösen kezét, még esztelen remélve,
Hogy tán megadja reggeli szavát.
Királynő reggel, este bús cseléd,
Batyúba kötve holmija kezében,
Bocsásd szegényt, lám, ő is elbocsát...

A néma

*Ki tudja a némának kinját?
Kenyeret kérne és nem tud szólni.
Mondaná: Ne bánts! és nem tud szólni.
Mondaná: Ne menj! és nem tud szólni.*

*Álmodni lehet csak ilyen szörnyűt
Lidércnyomásos fulladt éjszakán,
Hogy kúszik a gyilkos és nem tudok szólni,
A végtelen lépcső leomlott és nem tudok szólni,
Hajlonganak a tornyok és nem tudok szólni,*

*Hogy itt van a szörnyűség, amit én látok csak,
És nem tudok szólni.*

*Ó nehéz álom,
Ó néma életem lidércnyomásos álma,
Mikor szakad ki már a megváltó kiáltás,
Az éjjéli sikoly, melytől ébrednék kalimpáló szívvél
S látnám: csendes, csillagos az éj...*

*Ki tudja a némának kinját?
Ki tudja?*

Érmihályfalván született, iskoláit Nagyváradon, Debrecenben és Párizsban végezte. 1907-től ügyvédként praktizál. Azok a hivatali kollégái, akik nem tudták, hogy költő, kivételes felkészültségű jogtudósként tisztelték. Az ellenforradalom idején a megvádolt írók határozott, tekintélyes védője a bíróságokon.

Érmihályfalvi gyermekkoráról szeretettel emlékezik meg költeményeiben.

Nagy Zoltán – Érmelléki ének (részlet)
(Érmihályfalva, szeptember.)

*Már sárgulnak a nagy tengeri-táblák,
S békén bevárják, hogy mi lesz velük.
Lankadtan hajló száraz levelük
A napos, sárga délutánba mártják.
A széleken sorba csüggesztik rájuk
Naprakorgók rikitó koronájuk,
S szegi ákác halovány zöld vonalja.
Odébb szunnyad egy-egy megaggott borház,
Mereng a keskeny, napsütötte tornác,
S szőlőtőkék sora ível az aljba.*

*Most érzem, lelkem itt nyugalom várja,
S érzem, a sárga nagy táblák felett
Sárgán hömpölyg az idő széles árja,
Mig estre vál, s szakad az éjszakába,
S feketén foly majd a szöllők felett.*

*Ó délután! Szép őszi délután!
Nyugszol fákon, csendben figyelmezőkön,
Aranylón nyugszol halványzöld mezőkön,
S nézel az eltűnt hajnalok után!*

Régi téli reggel

*Ó régi téli reggelek!
...Az ágyban fészken jó meleg.
Hunyorgok félig nyílt szemekkel:
Ott kint vasszürke még a reggel.
Kint indulóra gyűl a csürhe*

*S tutolva szól a kondás kúrteje,
Tujitú, tujitú...*

*Sötét az ég, nincs madara.
A fázó fákon zuzmara.
Megy most a kondás nagy csizmákkal
A fagyos, sáros utcán által.
De jó, hogy nekem nem kell menni!
De jó álmos gyermeknek lenni!
Tujitú, tujitú...*

*Ó ágy, ó dunyha, jó vaczok!
- Ügetnek kint a malacok.
Fülüik taktusra lóg konyúlva
S lefekszik egy a sárba nyúlva...
- Elnyúlok én is, álmod várván,
S fejemmel turkálom a párnám,
Tujitú, tujitú...*

*Most itt topog s a hús kora
Reggelben kong az ostora...
Most már a másik utcán megy le,
Tehénszarv-tülke halkul egyre...
Ott sárt dagaszt már két nagy csizma
S még alszik testem minden izma,
Tujitú, tujitú...*

*S eszembe jut, hogy még előbb
Tehén böngött a ház előtt.
Közel, majd távol, sorba, sorba
S álmomban szóltam: gyűl a csorda...
- S átfordulok, elszenderedve,
A párnás, dunyhás jó melegbe,
Tujitú, tujitú...*

Versei nem saját bújáról-bajáról szólnak, szerelmeit szimbólumokban jeleníti meg, nem nevesít. Belső útkeresése, lelki csöndessége, valamiféle felső hatalom utáni vágya jön át verseiben – és a magányosság.

„Kultúrált társaságokban szívesen látott, nagyon kedves modorú ember belső magánya ez, de olyan magány, ami nem kínozza, hanem vigasztalja a lelket.” (Hegedűs Géza: **Irodalmi arcképcsarnok**)

Nagy Zoltán – A gondolat

*Az ég alatt, a hold alatt,
Repül a szárnyas gondolat.*

*Utána fojtó fellegek,
Tűzvészek füstje fellebeg.*

*De füst alatt és köd alatt,
Surran a hajszolt gondolat*

*Vak éjben messze valahol,
Hajó nyög, vonat zakatol*

*Fedélközön és pad alatt,
Menekül már a gondolat.*

*Uj barbároknek kora jő
És nem marad kövön a kő.*

*De üszkös, kormos rom alatt,
Elrejtőzik a gondolat.*

*Titkon a csillag ráragyog,
Szállnak fekete századok*

*És az elomló rom alatt,
Kivirágzik a gondolat.*

*Utódom, késő idegen,
Reszkető szívvel izenem:*

*A tűz alatt, a víz alatt,
Vigyázz! Villan a gondolat.*

*Késő utódom, víg rokon,
Állj meg az omló romokon:*

*Halott vagyok a föld alatt,
De él s lobog a gondolat!*

Vigilia

*A multat nézem: éji kék eget.
Emlékeim, ó csillagok az égen,
Szivem néz rátok s halkán emleget.*

*Bús fényetek áttűz az éji légen
És gyultok s multok egymás oldalán,
Egyik ragyog, másik hunyorgat kéken.*

*Az fájdalom volt, ez öröm talán:
Egyforma bús a fénye mind a hánynak.
Most ott gyul egy az égnek hajlatán...*

*Táj volt talán ... Nem, szava volt egy lánynak!
Holt illat száll s látok felejtett nőket ...
Ez is, ez is volt! S hány marad talánynak!*

*Jaj istenem, ha elfelejtem őket!
Mind amit éltem! Boszorkány-bazárt!
Az utakat ... A tengert ... Kikötőket ...*

*Gyermekkorom ... A kertben hány fa várt ...
S űztem, ruhám szaggatva vad bokorban,
Virágzó gaz közt dongó kék bogárt ...*

*(Mint a szerelmet később, ifjúkorban,
Duruzsló mámort ... gaz közt ... lihegőn ...)
A téli sétát elhagyott fasorban ...*

*Tarka utcát ... Holdat a háztetőn ...
Kinlódó vágyam messzi gyönyörűre ...
Azt, aki rám mosolygott tettetően ...*

*Hogy erdőn jártam s néztem lenge fűre ...
Hogy mentem, láttam, szíttam friss leget ...
Ültem, hallgattam messzi hegedűre ...*

*Éltem sötétben bús ablak megett ...
Jaj istenem, ha egyszer elfelejtem
Fejem fölött a csillagos eget!*

Átvészelte az I. világháborút, a forradalmat és az ellenforradalmat, a II. világháborút... és kevéssel a II. világháború befejezése után, 1945 július 4-én éjszaka, Budapesten, a Falk Miksa utcai lakásában rablógyilkosság áldozata lett.

...

Nem tudta, hogy feledésre ítéltetik – nem tudta, hogy versei 1962 után már nem jelennek meg – nem tudta, hogy sosem fogják barátaival, költőtársaival, egyenrangú kortársaival együtt emlegetni...

„Voltaképpen nem magyarázható sehogyan sem, hogy a közleményekből miért is homályosult ki a neve és alakja Babits, Kosztolányi, Tóth Árpád, Füst Milán, Juhász Gyula mellől, hiszen – számomra legalábbis – velük ugyanegy nagyságrendbe tartozik, és velük együtt sorakozik a Nyugat kezdetben Ady vezérelte, majd Babits irányította első gárdájához.” (Hegedűs Géza: **Irodalmi arcképcsarnok**)

Én sem tudtam róla, addig a 2018-as berneceberáti kirándulásig – és most szerettem volna egy kicsit Nektek is felvillantani a költészetét, Kedves Olvasók.

„Hiábavaló kérdés, hogy milyen teendők vártak volna rá a fasizmus bukását követően, és hogy vajon ez a világtörténelmi változás a hazában megtörte volna-é a nagy csendet. – Hiábavaló kérdés, nincs és nem is lehet rá válasz.

Halála még értelmetlenebb volt, mintha a fasizmus áldozata lett volna... még szimbólumnak sem tekinthető.” (Hegedűs Géza: Irodalmi arcképcsarnok)

Hogy a halála értelmetlen volt, nem vitás: de az Élete nem. És a versei visszhangoznak az Örökkévalóságban.

Nagy Zoltán – Sírkőre

*A völgyet nézni állj meg hegytetőn,
Az életet tanuld a temetőn.
Figyelj reám, ki nem mozdítok ajkat,
Már jól tanít, ki mindörökre hallgat.*

*Most hallgatok, de egykor zengve zengtem,
A föld, a víz, a lég hallottak engem.
Nem néma, bárha nem szól, a harang,
S nem törli el a csend, hogy volt a hang.*

*Voltam parázs, elszálltam mint a pernye:
Szívem tüzét eloltá bús zegernye,
De melegebb a nyár, s a déli szélben
örökre érzik már, hogy én is éltem!*

*Voltam kiáltás, elkapott a szél,
De aki kiáltott, az él!
Völgy csipkebokra már hiába száraz,
Az Úr lángolt ott, mindig oltár már az!*

*Ha van füled, halld hangtalan beszédem;
Mindegy, mi voltam: voltam az ami,
Egy hang voltam az Isten énekében
És kár lett volna el nem hangzani.*

Szántó Tibor

2020. Szeptember 29. – Mihály nap

A szentmisét követően, rendhagyó módon, a sportpályán, sátrakban egy finom babgulyásra voltak vendégeink a velünk ünneplők, ahol Imre Roland énekes előadását nézhettük meg. Köszönjük Beluczki Károly alpolgármesternek és Brindza Sándor volt polgármesternek, hogy főztek a vendégeknek. A sátor felállításban a Pharmatéka Kft. dolgozói segítettek. A finom süteményeket Pásztor Jánosné Beáta készítette. Köszönjük munkájukat!

Adventre hangolódva egy kis gyakorlati útmutató!

Éljük át, amit a négy gyertya szimbolizál, a **Hit**, a **Remény**, az **Öröm**, a **Szeretet** érzését!

Nézzünk a gyertya lángjába és fedezzük fel azt, amire igazából szüksége van a lelkiünknek!

Minden gyertya szimbolizál egy fogalmat: 1. hit, 2. remény, 3. öröm, 4. szeretet.

Az első adventi héten november 29. - december 5. között arra lesz alkalmunk, hogy mélyebben megvizsgáljuk azt, hogyan állunk a **HIT** kérdéséhez.

Mi a Hit? – kérdezhetnénk,-és ezt nem a szokványos értelemben gondolom.

Hiszel-e magadban? Hiszel-e a cselekedeteidben? Van egy mondás - **“Hit és tudás olyan, mint a mérleg két serpenyője: amint az egyik emelkedik, a másik süllyed.”** (Arthur Schopenhauer)

Hiszel-e az álmaidban? A céljaidban? Teszel-e érte nap mint nap? Miért adod fel? Mi a hajtóerőd? Miért kelünk fel mindennap és tesszük a dolgunk, csakis azért mert mindenki más is ezt csinálja? Ez lenne a célja a létünknek? Nem gondolnám...

Arra kérlek kedves Olvasó, hogy ezen a héten mélyen kezd el megkeresni önmagadban a Hited.

“Legyen néktek hitetek szerint, mert minden lehetséges annak aki hisz!”

Mert minden ember olyan életet él, amelyet hite szerint gondol.

Vizualizáld azt, amit elszeretnél élni. Lásd magad előtt a vágyott életed minőségét, érezd azt, amit szeretnél megtapasztalni a való világodban. Ezt csak a hittel tudod megteremteni. Minél tovább tudod magad elé képzelni/vizualizálni azt a képet, annál hamarabb

A második adventi héten december 6. – 12. közötti napokban a **Remény** érzését kell erősíteni.

válík valóra.

Világosan meg kell megfogalmazni azt, amit szeretnél megtestesíteni.

Elképzeled amire vágysz és igaznak, valóságosnak kell hinned! Ez a titok!

A remény lényege az a hit, hogy a dolgok megváltozhatnak.

A többi pozitív érzellemmel ellentétben, ez az érzés nem akkor jelentkezik amikor elégedettnek érezzük magunkat, mert akkor nincs szükségünk a reményre.

A remény éltet bennünket akkor, amikor a dolgokban ugyanolyan valószínűséggel jelentkezhetne reménytelenség, vagy kétségbeesés is.

A remény segítségével tudunk összegyűjteni annyi energiát, hogy javítani tudjunk a helyzeten.

Mikor motivált utoljára a remény, hogy megtegyél valamit?

A harmadik adventi héten december 13-19 között az Öröm érzését erősítsd!

Neked mi okoz örömet?

Mikor érezted utoljára, hogy arcodon felragyog az önfeledt mosoly és belülről sugározol? Úgy érzed, mindent magadhoz tudnál ölelni, ugrásra készen állsz, annyi energia van benned!

Itt már együttesen kell vizualizálnod az előző két hét, a HIT és a Remény érzését. Képzeld el magad elé olyan helyzeteket, melyeket szeretnél megélni családotban, munkahelyeden, vagy az önmagadat megvalósító céljaiddal kapcsolatban.

Amit kívánsz az megvalósul. Egyetlen titka van, hogy igaznak lásd! Lásd magad örülni, lásd magad ünnepelni, lásd magad, ahogyan megölelnék és hálásak neked. A "vagyok" szóval erősíted! Szeretted vagyok! Magadról hiszed ezt az állapotot!

Próbáld minél tovább (hosszabb ideig) és minél pontosabban, részletesen fenntartani ezt a képet! Érezz illatokat, lásd a részleteket!

A siker nem marad el! Ne felejtsetek el, hogy a HIT-ed szerint fog megvalósulni, tehát: "Legyen néktek HIT-etek szerint!"

A negyedik adventi héten december 20-24 között a Szeretet érzését erősítjük!

A szeretetnek vannak fokozatai. Természetesen nem a kicsit-nagyon, vagy még jobban.

Egészen más. Csak azt kívánsz másnak, amit magadnak is szeretnél. Tehát, ha szereted magad, akkor csakis pozitív dolgokat (előre vivő stb.) kívánhatsz másnak is. ("Legyen Néktek hűetek szerint!") Amit magadnak szeretnél, hogy az emberek bánjanak veled, Te is úgy bánj más emberekkel.

Ha szeretet érzel önmagad felé, akkor szeretetként nyilvánul meg minden cselekedeted, ajándéknak szánd.

Amikor a másik ember nem tudja befogadni ezt az

"ajándékot" akkor az visszaszáll az adományozóra. Nagyon fontos, hogy csakis olyan dolgokat cselekedj, amit Te is szeretnél megkapni!

A szeretet fokozata kissé bonyolultnak tűnhet.

Érezhetsz szeretet egy másik ember iránt, akit ismersz, de tegyük fel, hogy halála után gondolnál rá egyszerű kétszer azután homályba vész. Egy ismerősöd pl..

De milyen az a szeretet, akivel barátságban vagy és elfogadod Őt teljes valójában, úgy ahogy van? A barátod/barátnőd akivel megosztod minden titkod s akinek a vállán sírhatsz. Ezután nincs szégyenkezés, nincs elvárás és megbocsájtás, mert nincs miért.

Milyen az a szeretet, amit a párod felé érzel? A párod a tükröd, olyan dolgokat tudsz benne megtapasztalni ami magadban is létezik.

Amit magadban sem tudsz elfogadni, az tükröződik vissza rád. Ez is a szeretet egy formája, hogy mit kezdesz ezzel a helyzettel. Nem kell jobban szeretned a másikat, önmagadnál.

A szabadság:

Szabadság a szeretet érzése önmagad szeretete, bármit tesz is a hozzád közelálló személy nincs feltételhez kötve. Az igaz, tiszta szeretet nem ismer kifogást és nem ismeri az akadályokat.

Vizsgáld felül milyen fokozaton érzed a szeretetet önmagaddal kapcsolatban. Szeresd magad úgy, ahogy vagy.

Aldott adventi heteket és szeretetben, fényben gazdag Karácsonyi ünnepeket kívánok e verssel:

Marianna

Adventi fények

*Karácsony ünnepe
Jézus születése.
Áldozatot hozott,
Fényt, bűnbocsánatot.*

*Erre készülünk fel
Méltó ünnepléssel,
Imádságos szívvel,
Advent fényeivel.*

*Vasárnap estéknént
Adventi koszorú
Szép, színes gyertyái
Sorban lobbannak fel.*

*Szívünket megnyitva
Befogadására
Érkeznek angyalok,
Fehér fényük ragyog.*

*Lelkünket tisztítva,
Testünket gyógyítva,
Szeretettel feltöltve
Készítenek ünnepre.*

/Poór Edit verse/

Hasznos tanácsok téli időjárás esetén

Tároljon otthonában egy hétre elegendő és tartós élelmiszert (konzerv, kenyér, tej, liszt, instant élesztő, só) az egész család számára

Halmozzon fel tartalekokat vízből
Legyen otthon a rendszeresen szedett gyógyszerekből szükséges mennyiség, kötszerek, ha csecsemő van a családban több napra elegendő tápszer és pelenka!
Tartson otthonában üzemképes állapotban egy elemről működtethető rádiót és biztosítson hozzá tartalék elemeket
Folyamatosan ellenőriztesse tüzelőberendezéseit és kéményét az égéstermék visszaáramlásának elkerülése érdekében (szénmonoxid mérő)

Tájékozódjon a várható időjárásról, az útviszonyokról (rádió, TV, internet)

Autóval történő közlekedés esetén csak jó műszaki állapotú és téli gumikkal felszerelt gépjárművel induljon útnak!

Havas időszakban az autóban legyen:
hólapát, vontatókötél, érdesítő anyag (homok, só),
elemlámpa, tartalék üzemanyag.

Hosszú téli utazáshoz:

hólancc, meleg ruha, takaró, meleg ital, egy napi élelmiszer

Útközben időben gondoskodjon üzemanyagról!

Lehetőség szerint nappali utazást tervezzen.

Nagy havazás előtt ne induljon el hosszú útra kisgyermekkel!

Intenzív havazás esetén a legközelebbi lakott településen helyezze el biztonságban gépjárművét

Legyen mindig segélyhívásra alkalmas eszköz,

mely üzemképes, feltöltött állapotban van és a segélyhívószámokról se feledkezzen meg!

104, 105, 107, 112

Pest Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság

Szántó Tibor újságunk szerkesztője a Levéltárban folytatott kutatómunkája során a 18. oldalon található régi újság cikket találta településünkkel kapcsolatban.

1934. április 1. vasárnap – **Friss Ujság (39. évfolyam, 73. szám)**
(országos napilap, megjelent: 180-250.000 példányban)

10. oldal – „Színház – Húsvéti bemutatók”

„A pusztaberki műkedvelők előadták a „Piros bugyelláris”-t.

(Kép a *Friss Képek Mindenfelől* mellékletünkön.)

Rendező: **Mosonyi László** tanító.

Szereplők: **Libárdi Gyula, Ternovszky Erzsébet, Balázs Anna, Kovács Erzsébet, Hlacsok Sándor, Styevkó József, Varga Sándor, Libárdi László, Surányi József, Benkó Mihály, Surányi István, Sallai János, Buris Lajos, Balázs István, Beluczki János, Csővári Béla, Glózik Ilona, Buris Etel, Kovács János, Szabó Ilona, Beluczki József, Kissimon Istvánné.”**

Az eredeti dokumentum az **Országos Széchenyi Könyvtár** gyűjteményében található meg.

Raktári jelzet: FM3/721; MHC 1.801

Az **Országos Széchenyi Könyvtár** részéről **Kecskeméti Gergely Ferenc Főosztályvezető Úr (Információ- és Tartalomszolgáltatási Főosztály)** engedélyezte a dokumentum megjelentetését.

Nysz.: 164/2020/ITF
INF/1369/2020

A pusztaberki műkedvelők nagy sikerrel adták elő „A piros bugyelláris” című színművet. (Névsor a 10-ik oldalon)

A Boszorkánydoktor

Történik időszámításunk szerint 2170-ben,
azaz 150 évvel „A Kórság” után

A kis számár sietve kapkodta a lábát, hogy elérje az orra elé lógatott répát, így a kétkerekű, ponyvás kordé – ami elé be volt fogva – vidáman nyikorogva-csikorogva gördült mögötte. Ám a lelkes állat azt nem vette észre, hogy a répa egy madzagon lóg elé, a madzag pedig egy bothoz van kötve, a botot pedig a kordén ülő gazdája tartja a kezében. Így bármennyire is kapkodta a patáját a csacsi, azzal nem került közelebb az áhított csemegéhez. Mivel azonban ez egyelőre még nem tudatosult benne, ezért kettőzött erőfeszítéssel húzta maga után a kocsit.

A bakon ülő gazda elégedett bólintással nyugtázta gyorsaságukat, és csak arra ügyelt, hogy a kis számár mindig a biztonságos úton maradjon. Ami azért nem volt egyszerű...

A burjánzó, elvadult erdőben, a régi busz- és autóröcskék között ügyesen kellett megtalálni azt az ösvényt, amit a vadállatok, és a helyi, nomád harcosok tapostak. Szerencsére a kordé nem volt sem túl széles, sem túl nehéz ahhoz, hogy ügyesen elmanőverezzenek a valamikor kőolajszármazékot zabáló, rozsdás vázak között.

A domb túloldalán pedig a *Kórság-háború* emlékei heverték szerteszórva a fák között: légvédelmi löveg, géppuskagolyóktól lyuggatott pótkocsis traktor, felborított postásautó, kirugdosott küllőjű bicikli... meg egy vasalódeszka, és egy rossz matrac.

A kocsin ülő ember két alkalommal mégis kénytelen volt leszállni a bakról, és kantáron vezetni a szamarat: először, amikor a láthatóan szétlőtt és felrobbantott, tucatnyi *Butcher L-2020*-as tank másfél évszázada rozsdásodó roncsa között kellett átlavírozniuk; másodjára pedig akkor, amikor az út felett keresztben fekvő, régi, kidőlt, rozsdá lepte vastorony alatt kellett átmenniük.

– Úgy tűnik nekem, Dodzsem – szólalt meg szavait a számarának címezve az ember –, hogy errefelé is jócskán voltak harcok... Az itteniek derekasan védhették a falut.

– Meghiszem azt! – reccsent rá egy hang a fák közül. – Ha nagyapáink és apáink nem harcolnak akkor úgy, mint a megveszekedett hétszentség, hát már nem lenne itt Pusztaberki! Csak pusztá... meg berek...

Az ember és a számár is megtorpantak, hiszen ismerték a dörgést: egy lépést se tovább, amíg nem invitálnak. Ha kedves az életed...

– Boszorkánydoktor vagyok! – kiáltotta be az ember a sűrűbe. – Meggyógyítom a betegeket, és Kórság-előtti tárgyakat gyűjtök és cserélek! Ha beengedtek a faluba... jó üzletet köthetnénk!

– Oltott vagy, vagy oltatlan?! – csattant a kérdés. És a Boszorkánydoktor tudta, hogy a választól nem csak a várható jó üzlet, hanem egyenesen élet és halál függ.

Ám elég régen járta a megyét ahhoz, hogy tudja, mit kell felelnie.

– Szívem nyitott, nincsen titka: az én ősapám Sisa Pistata!

A fák közül ekkor három marcona, állig felfegyverzett, szűrős szemű, torzonborz alak lépett elő.

– Látom, tudod a dörgést – morogta elégedetlenül az egyikük. – Mert legyen oltott, vagy oltatlan, nem vágunk le olyat, aki közülünk valónak vallja magát.

– Merre jártál, Boszorkány? – kérdezte kíváncsian a másik.

– Gyarmat romjai között keresgéltem.

– Híjnyje! – rikkantott a harmadik ember. – Akkor tényleg lehet nálad egy-két hasznos holmi!

– Vadkertnek jöttél? – szólalt meg a legbarátságaltalább.

– Nem ettem meszet – felelte lenézően a Boszorkánydoktor, mert mérges lett, hogy ilyen olcsó csapdába akarják ejteni. – Ott még mindig izzanak az atommaglyák, körülöttük pedig pengeagyarú vaddisznók és fertőző vérmedvék ólálkodnak. Akit azok nem pusztítanak el, azzal a mérges, bomló miazmák végeznek. Nem vagyok ostoba, ismerem a régi, nógrádi csaták helyét.

– Vadkerten éhséglázadás tört ki a Kórság miatt... – morogta az egyik fegyveres. – Szátok és Dejtár éhezői is odagyűltek... Eleinte megpróbált a hadsereg rendet tenni, de olyan veszteségeket szenvedtek el, hogy végül kontrollált hatáskörű atomcsapást mértek rájuk... A dombok fölött látta a nagyapám a gombafelhőt...

– És a rétsági tankcsata? – szólt közbe a másik. – Amikor Bánk, Tolmács, Tereske, és Berki egyesült rohamcsapatai lerohanták a várost, hogy megszerezzék az utolsó *Rál* boltból a maradék élelmiszert? De nem tudták, hogy a rétsági veterán tankosok rendbe hoztak hat darab, ezer éve ócskavasnak tartott T-54-est... és a *Trédegár-bazookákkal* megerősítve az ördöggel szemben is képesek lettek volna tartani a várost. Véres harcokban egy tankot ki tudtak löni az öregeink, egy másik meghibásodott és leállt, de a maradék négy és a bazookák szörnyű tüzet zúdítottak rájuk, és visszaverték őket.

– Mivel nem mertek még egy atomcsapást megkockáztatni – vette vissza a szót az első –, a hadsereg egy *Butcher L-2020*-as tankhadosztályt küldött a megyére, hogy leverje a felkeléseket. De nem csak Rétságba, hanem Berkibe is beletört a foguk! De bele ám! Az öreg berki tankosok, István bátya' és Jani bátyám, kiképzett harcokosvezetők voltak. Ismerték és vezették a tankokat... és azt is tudták, hogyan lehet azokat elpusztítani. Az útra robbantották az mobiltelefon-tornyot, és az előtte rekedt harcokosikat egymás után lötték ki!

– Utána a hadsereg Horpács felől próbálkozott – folytatta a második –, de az utászaink új medret robbantottak a Derék-pataki tározónak, és aki azon át akart kelni tutajjal vagy gumicsónakkal, azt elsüllyesztették. Azóta olyan mocsár alakult itt ki a helyén, hogy a berki lánypárok kívül senki nem tud rajta átmenni...

Egyedül a lápjáróink tudják, hogy hol próbált átkelni egy mindenre elszánt *Butcher* páncélos század, és az elsüllyedt, örökre a mocsárban ragadt tankok tetején lépkednek.

– Patak és Berény megtámadták Oroszít – mesélte tovább a harmadik –, szintén a két *Kóp* élelmiszertartalékai miatt. Ám az Oroszi-patak vonalában beásott *Knussz-nehéztüzérség* véresen visszaverte őket. Majd az oroszok megtorlásul lerohanták Berényt, Patakot, és a biztonság kedvéért Horpácsot is...

– Gyarmat sem járt sokkal jobban... – dűnnyögte valaki. – Mindenki az ő tartalékait akarta... *Teszó... Lidli... Peni... Spár...* éjjel-nappal támadták őket...

– De maguk között sem egyeztek: a város két pártra vált. Oltottak és Ellenesek... Talán jobban ártottak egymásnak, mint a külső ellenség... Aztán jött a terrorbombázás... és a napalm... Mindenki tagadja, hogy ők vetették-e be elsőként, és a másik félre mutogat... de az biztos, hogy hetekig égett a város...

– Az Ipoly-hídja az iszonyú hőtől a folyóba olvadt... – morogta sötéten a Boszorkánydoktor. – A saját szememmel láttam...

A felfegyverzett, láthatóan senkitől és semmitől nem féltő férfiak megrendülten meredtek maguk elé.

– Hogyan jutottunk idáig...? – kérdezte egyikük szinte suttogva.

– A Kórság... – kezdte a másik, de a harmadik dühösen közbevágott.

– A francokat a Kórság! A kényszeroltás vadította meg az Elleneseket! Meg a Vörös Baktérium jel, amit a homlokukra tetováltattak! Nem engedték be őket a boltokba! Ezért fegyverrel kellett ennivalót szereznünk!

– Az Oltottak meg az Ellenesekre támadtak! Rájuk gyűjtötték a házat, hogy ne terjedjen a vírus!

– Ezért van most Berkiben minden lakott ház mellett két földig rombolt... – jegyezte meg valaki komoran, mire mindenki elhallgatott.

– Őseink bűnei miatt ne büntess minket, Istenem... – suttogta maga elé valaki, és mindenki óvó kört rajzolt a szíve fölé.

– Évtizedek kellettek, hogy véget érjen a polgárháború – szólalt meg végül csöndesen a Boszorkánydoktor. – A pestis nem irtott volna ki így minket... mint ahogy mi magunkat...

– Magukra hagyták az emberek az öregeiket... a barátait... a szomszédjaikat... mert annyira félték a Kórságtól...

– Nem a betegség volt az igazi Kórság – mondta a Boszorkánydoktor –, hanem az embertelenség. Százszor jobban terjedt bárminél.

Hosszú csend után szólalt meg az egyik berki fegyveres.

– És 2150-re visszatértünk a középkorba. Automata fegyverek helyett muskéták és íjak, kézi lőfegyverek helyett kard, pallas, lándzsa, karikás, fokos. Nehéztüzérség helyett mozsárágyúk.

– De Berki még megvan! – vágta ki büszkén a másik.

– Meg. Az meg.

– Meg is fog maradni! Amíg megmaradunk embernek...

Erre megint nem nagyon lehetett mit mondani. Hallgatták hát egy darabig.

– De még nem mondtad el, hogy mit hoztál, Boszorkánydoktor! – kérdezte végül izgatottan az egyik torzonborz alak.

– Hoztam... – Húzta el a szót jó árusként amaz. – ...*kolalokát!* Fémdobozban!

– Óóóóóó...! – hördültek fel a berkiek.

– Meg *papszilokát!* Átlátszó palackban!

– Úúúúúú...!

– És olyan édességet, amin a tányérdobáló figura van, és azt írták rája, hogy „skóte szelet”!

– Áááááá...!

– És... és... és még...!

– És mit?!?!

– Nógrádi ropogós sóspálcikát! Egy egész kartonnal!

– Hurrááá...!!!! Akkor ma nagykanállal eszünk!

– Mióta eszük a sóspálcikát kanállal...?!

– Akkor te edd villával...

– És iszunk rája!

– Bizonyám! Hoztam pálinkát is!

– Sivatagba homokot?! Az nekünk is van, döggivel...

Bár mondjuk... fogyóeszköz.

– Vannak betegeink is, Boszorkánydoktor!

– A *kolaloka* mindenre jó! Kólika, szemölcs, tyúkszeme, vándorvese! De ha mégsem, akkor ott a *papsziloka*...! Nincs olyan nyavalya, amit ezek le ne gyűrnének! Százötven éve gyártották valamennyit, de az idő észrevétlenül szállt el felettük! Mintha most jöttek volna ki az apotékából! Az akkoriak nem tudtak hibázni.

– Kivéve a Kórsággal...

– Kivéve.

– Hja, hát mindent ők se tudhattak.

– Tibi fia Tibi! Kísérd be a Boszorkányt a faluba!

– Így teszek, Másik Tibi fia Tibi!

– Enn itt maradok Harmadik Tibi fia Tibivel az őrségen!

– Vezess hát, Tibi fia Tibi!

– Én?!

– Nem! Te a Másik Tibi fia Tibi vagy!

– Ja, bocss, tényleg... már emlékszem...

– Gyere utánam, Boszorkánydoktor! Negyedik Tibi fia Tibi hogy fog majd örülni a *kolalokának!*

– Mondd csak, ebben a faluban mindenkit Tibinek hívnak?

– Áh, dehogy! A nőket nem.

– Ez dicséretes önmérsékletre vall.

Dodzssem, a kis számár, újult lelkesedéssel indult meg az orra elé lógatott répa után. Mintha nem is lenne semmi új a nap alatt.

És voltaképpen, tényleg nem volt.

Szántó Tibor

Közérdekű információk

Pusztaberki Község Önkormányzata

2658 Pusztaberki, Kossuth út 19.

Tel.: 06 (35) 592-022

info@pusztaberki.hu,

polgarmester@pusztaberki.hu

Polgármester: Kurisné Nagy Bernadett Erzsébet

Tel.: 06 (30) 860-5565

Hivatalsegéd: Seres Ildikó

Tel.: 06 (30) 469-4173

Falugondnok: Majoros Tibor

Tel.: 06 (30) 367-3313

Nagyoroszi Közös Önkormányzati

Hivatal 2645 Nagyoroszi, Fő út 1.

Tel.: 06 (35) 574-009

Jegyző: Kapás Ildikó

Pusztaberki Polgárőr Egyesület

2658 Pusztaberki, Kossuth út 19

Elnök: Brindza Sándor

Tel.: 06 (30) 721-6887

Háziorvos

Dr. Kovács János

Orvosi Rendelő, Pusztaberki, Petőfi út 6/B

Rendel: Kedd és Csütörtök 12:30-13:30

Tel.: 06 (35) 340-121, 06 (30) 326-8521

Gyerekorvos

Dr. Kovács Katalin

Orvosi Rendelő, Pusztaberki, Petőfi út 6/B

Rendel: minden páros héten, szerdán 11:30-12:30

Tel. 06 (35) 340-451, 06 (20) 381-0258

Védőnő

Bakosné Schnéman Edina

Tel.: 06 (30) 456 - 6498

Orvosi Ügyelet – Rétság Rendelő Int.

Tel.: 06 (35) 350 -561

Minden hétköznap 16.00-tól másnap 8.00-ig,

Hétfőn és ünnepnapokon 8.00-tól másnap

8.00-ig (szombaton reggel 8.00-tól hétfő reggel

8.00-ig)

Fogorvos

dr. El-Hage Ruchdi

Orvosi Rendelő, Nagyoroszi, Fő út 30.

Tel.: 06 (35) 374 -374

Fogorvosi ügyelet - Fogászati és

Szájsebészeti Oktató Intézet

1088 Budapest, Szentkirályi utca 40.

Tel.: 06 (1) 317-6600, 06 (1) 317-0951

H-P: 20:00 – 07:00

Szo: 08:00 – 13:00; 14:00 – 19:00; 20:00 – 24:00

V: 24:00 – 07:00; 08:00 – 13:00

H: 24:00 – 07:00

Állatorvos:

Dr. Lukáts Tamás

06-30/499-18-20

Rétság Rendelő Intézet - Rétsági kistérségi

Egészségfejlesztő Központ Egészségügyi

Szolgáltató Nonprofit Kft.

2651 Rétság, Laktanya út 5.

Központi telefonszám: 35/550-570; 35/550-585

Előjegyzés a központi telefonszámokon 8.00-tól 15.00-ig.

Gyógyszertárak:

Szent Ignác Gyógyszertár

Érsekvadkert, Petőfi u. 36.

Tel.: 06 (35) 340-006

BENU Gyógyszertár Rétság Kőhárs

Rétság, József Attila utca 9.

Tel.: 06 (35) 550-046

Calendula Gyógyszertár

Nagyoroszi Szentháromság tér 11/A.

Tel.: (35) 574-024

Hiba bejelentők:

ÉMÁSZ: 06 (80) 42-43-44

Tigáz: 06 (80) 300-300

DMRV(víz, szennyvíz): 06 (80) 224-488

Telekom: 1414

Gergi háló: 1260

Pusztaberki Napló - Kiadja: Pusztaberki Község Önkormányzata 2658 Pusztaberki, Kossut út 19.

Szerkesztők: Kurisné Nagy Bernadett Erzsébet, Nagy Mária Anna, Hévei Mihály, Majoros Tibor, Podlovics Zsolt,
Pócs Miklós, Szántó Tibor

Megjelenik: Negyedévente 100 példányban